

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Ing. L. K.**, zastoupena Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 519/35, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 3. 12. 2014, č. j. 65 Ad 8/2014 - 119,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

Včas podanou kasační stížností žalobkyně brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále „krajský soud“) ze dne 3. 12. 2014, č. j. 65 Ad 8/2014 - 119 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2011, č. j. X (dále „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně proti oznámení o přiznání náhrady důchodu ze dne 13. 4. 2011, č. j. X (dále „oznámení o náhradě důchodu“), jímž žalovaná ve smyslu usnesení vlády ze dne 1. 11. 2006, č. 1248, a na základě pověření ministra práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 3 a § 106 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“),

priznala žalobkyni náhradu starobního důchodu ve výši 4.929 Kč měsíčně (následně oznámením o úpravě náhrady důchodu ze dne 27. 9. 2011 náhrada zvýšena na 6.380 Kč). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. lze námitky jako opravný prostředek podat proti rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení ve věcech důchodového pojištění, přičemž proti oznámení o náhradě důchodu není možné podat žádný řádný opravný prostředek ani mimořádný opravný prostředek ve správním řízení, ani žalobu ve správním soudnictví. Proto žalovaná shledala námitky žalobkyně vůči oznámení jako nepřípustné a ve smyslu § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je zamítla.

Podané žalobě krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 30. 4. 2013, č. j. 72 Ad 62/2011 - 90, vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Krajský soud totiž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu nesprávného právního názoru žalované o nepřípustnosti námítky. Podle krajského soudu bylo námitkou napadené rozhodnutí (oznámení o náhradě důchodu) rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu, a proto proti němu byly opravné prostředky (námitky) přípustné.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojila kasační stížností žalovaná, přičemž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2014, č. j. 3 Ads 39/2013 – 43, kasační stížnosti vyhověl, uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V této věci tedy již Nejvyšší správní soud jednou rozhodoval. V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud na základě podrobné argumentace dospěl k názoru, že námitky proti oznámení o náhradě důchodu skutečně nejsou přípustné, neboť předmětné oznámení nepředstavuje rozhodnutí o důchodové dávce. V takovém případě žalovaná postupovala naprosto správně, pokud o námitkách rozhodla ve smyslu § 88 odst. 8 a subsidiárně podle § 92 správního řádu tak, že je zamítla z důvodu nepřípustnosti. K samotné přípustnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyjádřil tak, že napadené rozhodnutí je soudně přezkoumatelné, neboť zasahovalo do právní sféry žalobkyně tím, že autoritativně deklarovalo, že oznámení o náhradě důchodu není individuálním správním aktem přezkoumatelným v námitkovém řízení, a zároveň zasáhlo i do procesních práv žalobkyně, neboť jí upřelo věcný přezkum oznámení o náhradě důchodu ve správním řízení, jehož se domáhala. Nejvyšší správní soud však také uvedl, že rozhodnutím ministra o prominutí tvrdosti předpisů sociálního zabezpečení ze dne 9. 2. 2011, stěžovatelce nevzniklo veřejné subjektivní právo, neboť v předmětné věci se v podstatě nejednalo o prominutí tvrdosti předpisů sociálního zabezpečení. Žalobkyně totiž na základě předmětného rozhodnutí o odstranění tvrdosti nezískala nárok na starobní důchod, nýbrž na „náhradu“ starobního důchodu. Zákon ovšem nedává ministru práce a sociálních věcí právo rozhodovat mimo rámec právních předpisů o sociálním zabezpečení a zakládat tak nárok na výplatu „jiné“ důchodové dávky. Jestliže byl ministr práce a sociálních věcí k takovému postupu pověřen usnesením vlády č. 1248 ze dne 1. 11. 2006, pak se jednalo o akt *praeter legem*, nikoliv *secundum legem*, a ve své podstatě šlo pouze o realizaci politického rozhodnutí vlády ČR za pomoci subordinačních mechanismů státní správy. Z právního hlediska tak rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí nepředstavuje titul (*causu*) pro získání veřejného subjektivního práva žalobkyně na „kvazi“ důchodovou dávku.

pokračování

V nyní napadeném rozsudku krajský soud převzal (citoval) výše uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu, a tudíž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a jako takovou ji zamítl.

Proti napadenému rozsudku nyní brojí kasační stížností žalobkyně (dále „stěžovatelka“). V ní uvádí, že napadený rozsudek je stížen nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda je oznámení o náhradě důchodu rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu. Stěžovatelka se domnívá, že oznámení o náhradě důchodu je rozhodnutím v materiálním slova smyslu, a proto je přezkoumatelné dle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Stěžovatelka rozporuje názor krajského soudu, že oznámení o náhradě důchodu nemá dopad do její právní sféry. Ministr práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 9. 2. 2011 pověřil žalovanou k rozhodování ve věcech náhrady důchodů v případech osob krajanů přesídlených z Kazachstánu do České republiky a stanovil k tomu obecné podmínky. Samotné rozhodování žalované, na základě rozhodnutí ministra, pak nese všechny znaky správního řízení, jedná se o aplikaci právního aktu (rozhodnutí ministra) na daný případ a jeho účelem je vydání rozhodnutí, přičemž právě jeho vydáním vznikají práva a povinnosti. Pokud při aplikaci rozhodnutí ministra dojde k pochybení, mohou být tato pochybení odstraněna pouze v námitkovém řízení. I ze samotné dikce zákona § 5 písm. a) bod 5 zákona č. 582/1991 Sb. vyplývá, že pokud ministr postoupí žalované svou pravomoc k odstraňování tvrdostí, pak žalovaná o těchto věcech rozhoduje rozhodnutím. Rozhodování o odstranění tvrdostí je zde postaveno na roveň rozhodování o dávkách důchodového pojištění. Stěžovatelka dále uvádí, že žalovaná nepostupovala správně, když namísto rozhodnutí o náhradě důchodu vydala oznámení o přiznání náhrady důchodu. Rozhodnutí ministra o odstranění tvrdosti totiž založilo právo stěžovatelky na přiznání dávky ve stáří, aniž by žalovaná mohla vyžadovat získání doby 26 let důchodového pojištění na území České republiky. Toto rozhodnutí zároveň zakládá povinnost žalované rozhodnout o změně důchodu dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o důchodovém pojištění“). Tomu napovídá i část odůvodnění rozhodnutí o odstranění tvrdosti, v níž ministr uvedl, že stěžovatelce má být od 12. 1. 2011 přiznána za doby pojištění v České republice opakující se částka starobního důchodu ve výši náhrady důchodu. Lze proto soudit, že žalovaná měla stěžovatelce přiznat starobní důchod dle ustanovení § 29 zákona o důchodovém pojištění, nikoliv náhradu důchodu. Žalovaná tak nebyla pověřena rozhodnout o odstranění tvrdosti, ale přímo o důchodové dávce. Proto se stěžovatelka domnívá, že proti oznámení o náhradě důchodu byla oprávněna podat námitky jako řádný opravný prostředek a toto oznámení mělo být přezkoumatelné i na základě mimořádných opravných prostředků. Rovněž rozhodnutí o námitkách proti oznámení o náhradě důchodu (napadené rozhodnutí) by mělo podléhat soudnímu přezkumu, protože se na něj nevztahuje výlučka zakotvená v ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Při vydání oznámení o náhradě důchodu pak žalovaná fakticky rozhodovala o subjektivním právu žalobkyně na přiměřené sociální zabezpečení ve stáří.

Dále stěžovatelka uvedla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se dostatečně nezabýval obsahem rozhodnutí ministra ze dne 9. 2. 2011, jímž ministr pověřil žalovanou k rozhodování ve věcech náhrady důchodu v případech krajanů přesídlených z Kazachstánu do České republiky.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stěžovatelky nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatelka založila kasační stížnost na dvou hlavních námitkách. První z nich je tvrzení, že proti oznámení o náhradě důchodu jsou námitky přípustné a že je toto oznámení soudně přezkoumatelné (a související námitky). Druhá námitka spočívá v tvrzení nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností kasační stížnosti, resp. některých námitek, protože v nyní posuzované věci již Nejvyšší správní soud dříve rozhodl rozsudkem č. j. 3 Ads 39/2013 – 43, přičemž tímto rozsudkem ke kasační stížnosti žalované zrušil původní rozsudek krajského soudu. Nyní kasační stížnosti podal druhý účastník řízení, tedy žalobkyně.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost v zásadě nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u níž již jednou vyslovil právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto názorem řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, judikatura Ústavního soudu je dostupná na www.usoud.cz).

Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, veškerá zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

V případě, že v téže věci podá kasační stížnosti druhý účastník, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný zejména, pokud tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 – 139; ze dne 8. 6. 2011, č. j. 6 As 4/2011 – 136; ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ads 14/2011 – 241; nebo ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 – 55). Námitky, které v takovém řízení směřují proti právnímu názoru krajského soudu, který byl převzat ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, jsou tedy nepřipustné.

pokračování

Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatelka v kasační stížnosti rozporuje závěr, že oznámení o náhradě důchodu není individuálním správním aktem, resp. není rozhodnutím o důchodové dávce (srov. § 4 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění), proti kterému není obrana v námitkovém řízení přípustná. Stěžovatelka také konstatuje, že namísto oznámení o přiznání náhrady důchodu měla žalovaná vydat rozhodnutí o náhradě důchodu, neboť rozhodnutí ministra o prominutí tvrdosti ze dne 9. 2. 2011 jí založilo právo na přiznání dávky ve stáří. Dále se stěžovatelka domnívá, že oznámení o náhradě důchodu je nejen rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu, nýbrž i rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (materiální pojetí), a proto je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Tyto (nyní stěžovatelčiny) názory byly však na základě podrobné argumentace vyvráceny právě v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v dané věci č. j. 3 Ads 39/2013, přičemž krajský soud tyto názory zcela převzal. Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku uvedl, že námitky proti oznámení o náhradě důchodu skutečně nejsou přípustné, neboť předmětné oznámení nepředstavuje rozhodnutí o důchodové dávce. Konkrétně pak soud vyslovil názor, že stěžovatelce na náhradu starobního důchodu nesvědčí zákonný nárok (a stěžovatelka se tak nemůže dovolávat porušení práva na přiměřené hmotné zabezpečení), přičemž ani rozhodnutí ministra o prominutí tvrdosti předpisů sociálního zabezpečení ze dne 9. 2. 2011 nemohlo stěžovatelce založit veřejné subjektivní právo, neboť žalobkyně na základě předmětného rozhodnutí o odstranění tvrdosti nezískala nárok na starobní důchod, nýbrž na „náhradu“ starobního důchodu. Zákon ovšem nedává ministru práce a sociálních věcí právo rozhodovat mimo rámec právních předpisů o sociálním zabezpečení a zakládat tak nárok na výplatu „jiné“ důchodové dávky. V tomto případě se jednalo pouze o akt *praeter legem*, jímž bylo realizováno politické rozhodnutí vlády ČR za pomoci subordinačních mechanismů státní správy. Stěžovatelce tak nesvědčilo právo na přiznání důchodové dávky, a žalovaná tak nemusela vydávat správní rozhodnutí, jak se stěžovatelka mylně domnívá. Z uvedeného také vyplývá, že takové oznámení o náhradě důchodu, vydané na základě rozhodnutí vlády a ministra, není přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť nezasahuje do právní sféry stěžovatelky (do právní sféry stěžovatelky zasáhlo pouze napadené rozhodnutí, to již přezkoumatelné bylo – viz výše v rekapitulaci). Jelikož jsou uvedené rozsudky účastníkům známy, Nejvyšší správní soud na tomto místě v podrobnostech odkazuje na jejich odůvodnění. Jak vyplývá z uvedeného, stěžovatelkou uváděná tvrzení již byla Nejvyšším správním soudem vyřešena a stěžovatelka ve vztahu k uvedeným námitkám neuvedla, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, naopak s názorem Nejvyššího správního soudu polemizovala. I Nejvyšší správní soud je však svým názorem vázán, zejména pokud, jak tomu v tomto případě je, rozhoduje za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Na této situaci nemůže nic změnit ani detailnější argumentace stěžovatelky. Jelikož uvedené námitky směřují proti názoru krajského soudu, jenž byl převzat ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, posoudil Nejvyšší správní soud tyto námitky jako nepřipustné, a tudíž se jimi nemohl věcně zabývat.

Z výše uvedeného pravidla omezujícího přezkum judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Jednou z těchto výjimek je i možnost namítat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť tato námitka nemohla být předmětem přezkumu k předchozí kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 - 55). Nejvyšší správní soud připomíná, že touto vadou soudního rozhodnutí se

ostatně musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). V tomto rozsahu je tedy kasační stížnost přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy posoudil tuto kasační námitku, přičemž zkoumal, zdali napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

K otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, podle něhož za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pokud jde o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, k té se zdejší soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„[n]edostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat některou ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Výjimku z tohoto pravidla však připustil Ústavní soud, když vyslovil, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nesrozumitelným – je zřejmé, jak krajský soud rozhodl, jeho závěry jsou jednoznačné a nikoliv vnitřně rozporné (ostatně to stěžovatelka nenamítala). Stejně tak neshledal zdejší soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (viz dále).

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit stěžovateli v tom, že krajský soud se dostatečně nezabýval obsahem rozhodnutí ministra o odstranění tvrdosti ze dne 9. 2. 2011. Krajský soud k tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu následovně: *„Nejvyšší správní soud v tomto ohledu rovněž zvažoval, zda se nejedná o veřejné subjektivní právo vzniklé na základě správního uvážení ministra práce a sociálních věcí, který částečně prominul tvrdost předpisů sociálního zabezpečení a umožnil zápočet dob pojištění žalobkyně získaných v Kazachstánu, neboť i na základě správní úvahy mohou originárně vznikat veřejná hmotná subjektivní práva chráněná zákonným právem. O takové subjektivní právo se však jednat nemůže, neboť ministr práce a sociálních věcí je oprávněn prominout tvrdost předpisů sociálního zabezpečení. O tu se však ve své podstatě v předmětné věci nejednalo, neboť žalobkyně na základě předmětného rozhodnutí o odstranění tvrdosti nezískala nárok na starobní důchod, nýbrž na „náhradu“ starobního důchodu. Zákon ovšem nedává ministru práce a sociálních věcí právo rozhodovat mimo rámec právních předpisů o sociálním zabezpečení a zakládat tak nárok na výplatu „jiné“ důchodové dávky. Jestliže byl ministr práce a sociálních*

pokračování

věcí k takovému postupu pověřen usnesením vlády č. 1248 ze dne 1. 11. 2006, pak se jednalo o akt praeter legem, nikoliv secundum legem, a ve své podstatě šlo pouze o realizaci politického rozhodnutí vlády ČR za pomoci subordinačních mechanismů státní správy. Z právního hlediska tak rozhodnutí ministra práce a sociálních věcí nepředstavuje titul (causu) pro získání veřejného subjektivního práva žalobkyně na „kvazi“ důchodovou dávku.“ Závěr krajského soudu, resp. Nejvyššího správního soudu, že rozhodnutí ministra ze dne 9. 2. 2011 je aktem praeter legem, jímž se realizuje politika vlády, přičemž toto rozhodnutí nezakládá veřejné subjektivní právo, je zcela jednoznačný. Z uvedené citace je zřejmé, že krajský soud se dostatečně zabýval jak charakterem, tak samotným obsahem (pověření k přiznání náhrady důchodu) uvedeného aktu ministra.

III. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod, přičemž některé z námitek byly posouzeny jako nepřípustné. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatelky ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu